

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2021/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца И.Ш. из Н.Ц., кога заступају Г.С. и М.Ј., адвокати из Ч., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа З., Полицијска станица Н.Ц., коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 799/11 од 22.06.2015. године, у седници већа одржаној 12.11.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду за одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 799/11 од 22.06.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Зрењанину П1 299/15 од 25.03.2015. године у делу става првог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде за прековремени рад и ноћни рад са припадајућом законском затезном каматом и уплатом припадајућих доприноса обавезног осигурања, као и у делу којим је тражена накнада парничних трошкова и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 799/15 од 22.06.2015. године у делу којим је потврђен наведени део првостепене пресуде и предмет **СЕ ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

У преосталом делу, ревизија тужиоца **СЕ ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 299/15 од 25.03.2015. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се тужена обавезе да му по основу прековременог рада и ноћног рада за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године, по основу трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2008. до децембра 2008. године, за јануар и септембар 2009. године и на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор за 2008. годину исплати износе наведене у изреци пресуде, са законском затезном каматом почев од означених датума, као и да за тужиоца на тражене износе по основу прековременог и ноћног рада уплати допринос за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 799/11 од 22.06.2015. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 299/15 од 25.03.2015. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, као и због потребе уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем Р4 85/14 од 28.09.2015. године предложио Врховном касационом суду да о ревизији изјављеној против пресуде тог суда Гж 799/15 од 22.06.2015. године одлучи као о изузетно дозвољеној.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14). Ревизија је дозвољена у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате по основу прековременог рада и ноћног рада у спорном периоду, због потребе уједначавања судске праксе, а имајући у виду различито одлучивање апелационих судова о праву полицајаца и овлашћених службених лица за увећање плате због рада у време државних и верских празника, рада ноћу и прековременог рада.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде у наведеном делу у смислу члана 399. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду обављао посао полицајца и у то време је радио прековремено и ноћу. Вештачењем од стране вештака финансијске струке извршено је упоређивање коефицијента тужиоца и коефицијента упоредног радника М.П., распоређене на административно-техничким и дактилографским пословима, а која нема нередовности у раду и утврђено је да је коефицијент тужиоца за 45,33 % већи од коефицијента тог државног службеника распоређеног на радно место административно технички дактилографски послови у МУП-у, који нема статус овлашћеног службеног лица, а има исти степен стручне спреме као и тужилац и у свом раду нема такозване нередовности под којима се подразумевају прековремени рад, ноћни рад и рад на дан празника који је нерадни дан.

На основу наведеног оцењено је да је тужилац остварио право на увећану плату у складу са чланом 147. Закона о полицији, па је његов захтев за исплату увећане плате по основу нередовности у раду за спорни период одбијен.

По оцени Врховног касационог суда у нижестепеним пресудама је у наведеном делу због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр.101/05... 63/09), ставом 1. је прописано да се због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадан дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плата који су од 30 до 50 % номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона. Ставом 3. прописано је да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радноправних прописа о увећаној заради.

Из наведене законске одредбе произилази да тужилац има право на увећање плате по основу прековременог и ноћног рада, уколико није добио увећање основне плате од 30 до 50 % по том основу у спорном периоду.

Имајући у виду садржину члана 147. Закона о полицији, упоредни радник мора бити овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужилац, а који нема нередовности у раду. Стога се не може прихватити закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца неоснован и да му је увећан коефицијент по основу нередовности, будући да је упоређивање основног и додатног коефицијента радног места тужиоца који је полицајац са статусом овлашћеног службеног лица вршено са коефицијентима службеника који обавља административно-техничке и дактилографске послове. Због наведеног, нижестепене пресуде су у наведеном делу морале бити укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку у односу на део нижестепених пресуда којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2008. до децембра 2008. године, за јануар и септембар 2009. године и на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор, са законском затезном каматом за спорни период, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни потребе за разматрањем правних питања од општих интереса и правних питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. Закона о парничном поступку и утврдио да у наведеном делу ревизија тужиоца није дозвољена.

Побијаним делом нижестепених пресуда одбијен је тужбени захтев којим је тражена исплата трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2008.

до децембра 2008, за јануар и септембар 2009. године и за неисплаћени регрес за годишњи одмор за 2008. годину у укупном износу од 9.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом.

Правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је 22.06.2015. године, након што је Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), ступио на снагу и почео да се примењује 31.05.2014. године.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14) прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. Имајући у виду да је тужба поднета 31.10.2011. године и да је вредност предмета спора побијаног дела 9.000,00 динара, што очигледно не прелази цензус прописан чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да у наведеном делу ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**